

Dosarul nr. 2rac-59/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) Gh. Stratulat
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, I. Țurcan, L. Pruteanu

Î N C H E I E R E

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nina Vascan
Burduh Victor

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni
”Apă-Canal Chișinău”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată ”Iurs” împotriva Societății pe Acțiuni ”Apă-Canal Chișinău”
cu privire la anularea facturii,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, prin care s-
a respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni ”Apă-Canal Chișinău” și s-a
menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 ianuarie 2020,

c o n s t a t ă :

La 16 mai 2019, SRL ”Iurs” a depus cerere de chemare în judecată împotriva
SA ”Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea facturii.

În motivarea acțiunii, SRL ”Iurs” a menționat că la data de 01 februarie 2019,
din căminul de control ce-i aparține, au fost prelevate probe a apelor uzate.

Prin Raportul de prelevare a probelor de ape uzate din căminul de control
(deversor, decantor, acumulator) din 01 februarie 2019, s-a constatat o depășire a
normativelor concentrațiilor maxim admisibile.

Prin cererea din 19 februarie 2019, SRL ”Iurs” a solicitat SA ”Apă-Canal
Chișinău” executarea repetată a analizelor probelor prelevate, însă prin răspunsul
din 01 martie 2019, pârâtul a menționat că efectuarea repetată a expertizei este
imposibil de efectuat, dat fiind faptul că proba de control este deja lichidată de
către laboratorul SA ”Apă-Canal Chișinău”.

Astfel, la 12 martie 2019, a fost recepționată factura fiscală nr. AAG 1189089
din 28 februarie 2019, în baza căreia SRL ”Iurs” urmează să achite până la data de
15 martie 2019 suma de 5 897,76 de lei pentru serviciile de pre epurare a apelor
uzate.

SRL "Iurs" a invocat că Raportul de prelevare a apelor uzate din căminul de control întocmit la 01 februarie 2019, a fost întocmit cu încălcarea actelor normative în vigoare și a contractului încheiat cu SA "Apă-Canal Chișinău".

Astfel, a menționat că potrivit pct. 7 din contractul persoana responsabilă de orice relații cu SA "Apă-Canal Chișinău" cu dreptul de a semna actele întocmite de reprezentanții părâtului, a fost desemnat Scutari Iurie și prin urmare, orice acțiune care ar avea tangență cu drepturile și obligațiile agentului economic SRL "Iurs", urmează a fi efectuată cu înștiințarea prealabilă și nemijlocită a persoanei responsabile, însă aceasta nu a fost informată în nici un mod.

La fel, a specificat că Raportul de prelevare a apelor uzate din 01 februarie 2019, conține și alte lacune, cum ar fi: nu este indicată modalitatea conservării probei, nu este indicată denumirea codificată a probei, precum și faptul că din procesul-verbal nu rezultă nici ordinul de împuternicire a reprezentanților SA "Apă-Canal Chișinău".

Mai mult ca atât, rezultatele probei și datele din acestea au fost indicate eronat cu încălcarea Regulamentului-Cadru privind recepționarea apelor uzate, eliberarea condițiilor tehnice și autorizațiilor de deversare a apelor uzate în sistemul de canalizare a localităților, aprobat prin ordinul nr. 40 din 18 februarie 2005.

Totodată, reclamantul a relatat că în imobilul amplasat pe str. Bucuriei 1/6 mun. Chișinău, există spațiu comercial, dar nu se desfășoară careva activitate industrială de producere, care ar presupune utilizarea anumitor substanțe, ci doar producerea bucatelor, iar în canalizare se scurg doar apele uzate parvenite de la veceu și de la lavoare și deci prezența impurităților și a substanțelor indicate în prescripție este inexplicabilă.

Reclamantul SRL "Iurs" a solicitat anularea facturii fiscale nr. AAG 1189089 din 28 februarie 2019, emisă de SA "Apă-Canal Chișinău".

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 ianuarie 2020, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SRL "Iurs".

S-a anulat factura fiscală nr. AAG 1189089 din 28 februarie 2019, emisă de SA "Apă-Canal Chișinău".

S-a încasat de la SA "Apă-Canal Chișinău" în beneficiul statului suma de 100 lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că obiect al prezentei cauze îl constituie verificarea legalității facturii fiscale nr. AAG 1189089 din 28 februarie 2019, emisă de SA "Apă-Canal Chișinău", prin care s-a aplicat tariful diferențiat pentru depășirea concentrațiilor maxim admisibile.

La caz, instanța de fond a stabilit că potrivit prevederilor pct.69 din Regulamentul cadru, privind recepționarea apelor uzate, eliberarea condițiilor tehnice și autorizațiilor de deservire a apelor uzate în sistemul de canalizare al localităților, aprobat prin Ordinul Departamentului Construcții și Dezvoltare al Teritoriului nr.40 din 18 februarie 2005, prelevarea probelor de apă uzată se efectuează în orice timp al zilei și nopții prin prelevarea unei singure probe, și în care indicatorii de calitate din proba data nu trebuie să depășească valorile limită indicate în acordul de racordare. Indicatorii de calitate a apelor uzate se determină

în laboratorul specializat al SA „Apa-Canal” sau în orice laborator specializat autorizat, cu înregistrarea rezultatelor controlului în registre speciale, care sunt păstrate cel puțin 5 ani. Analizele chimice și sanitaro-biologice se efectuează conform standardelor în vigoare cu utilizarea metodelor acordate cu organele de protecție a mediului și supraveghere sanitaro epidemiologică.

În caz de neconcordanță a rezultatelor analizelor înfăptuite, este posibilă executarea repetată a lor de către laboratorul SA ”Apă-Canal” în prezența reprezentantului agentului economic.

De asemenea,, instanța a concluzionat că la etapa, extrajudiciară, prin cererea nr.08 din 15 februarie 2019, SRL ”Iurs” a solicitat executarea repetată a analizei de laborator ale apelor uzate și a menționat că dispune de vasul cu ape uzate, prelevate în aceeași zi și sigilată de către colaboratorii SA ”Apă-Canal”, însă cererea în cauză a fost respinsă.

Astfel instanța de fond a constatat că nu pot fi reținute argumentele pârâtului cu referire la faptul că efectuarea repetată a expertizei este imposibilă din motiv că proba de control este deja lichidată de către laboratorul SA ”Apă-Canal Chișinău” și deci nu pot fi considerate ca scuze plauzibile întru justificarea imposibilității efectuării analizei repetate a probelor apelor uzate.

Or, executarea repetată a analizei probei apelor uzate nu constituie o discreție a pârâtului, ci o obligație care trebuie îndeplinită în mod imperativ, iar conduita menționată nu reprezintă o chestiune de oportunitate ci una de legalitate, însă, nici una din situațiile ipotetice posibile descrise supra nu constituie temei pentru impunerea spre plată a sumei conform tarifului diferențiat pentru depășirea concentrațiilor maxim admisibile și aplicarea sancțiunilor economice.

În consecință, prima instanță a reținut că imputarea SRL ”Iurs” a unor încălcări trebuie să aibă ca reper doar probe și argumente concludente, astfel fiind întemeiate pretențiile reclamantului SRL privind anularea facturii fiscale nr. AAG 1189089 din 28 februarie 2019.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, s-a respins apelul declarat de SA ”Apă-Canal Chișinău” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 ianuarie 2020.

La 28 decembrie 2020, SA ”Apă-Canal Chișinău” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă.

Recurentul SA ”Apă-Canal Chișinău”, în motivarea recursului a menționat că instanțele de judecată au examinat cauza superficial, nu au elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei.

Astfel, a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și anume art. 22 alin. (18) Legea privind sistemul public de alimentare cu apă și de canalizare nr. 303 din 13 decembrie 2013, care prevede că în cazul în care volumul substanțelor în suspensie, consumul biochimic de oxigen pentru 5 zile (CBO5), precum și alți indicatori depășesc normativele aprobate în modul stabilit de legislația în vigoare, se aplică tarife diferențiate , calculate proporțional cu indicii normativelor indicate, conform condițiilor contractuale.

Totodată, a reiterat că instanța de apel urma să aplice prevederile Regulamentului privind cerințele de colectare, epurare și deversare a apelor uzate în sistemul și/sau în emisururi de apă pentru localitățile urbane și rurale, proba prin Hotărârea Guvernului nr. 950 din 25 noiembrie 2013 și anume pct. 13, care prevede expres ce nu ar trebui să conțină apele uzate în rețelele de canalizare ale localităților și direct în stațiile de epurare.

La fel, recurentul a menționat că concluziile expuse în hotărârile judecătorești contestate, sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, or, instanța de apel nu a reținut că raportul juridic dintre părți, generat din contractul privind lucrarea apei și recepționarea apelor uzate în canalizarea municipală din 11 decembrie 2006, și-a asumat obligația să nu depășească normativele CMA la deversarea apelor uzate în canalizarea municipală.

La 18 ianuarie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către SRL "Iurs" la 03 februarie 2021, conform avizului de recepție (f.d. 150).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 20 octombrie 2020, iar la 01 decembrie 2020, instanța de apel a expediat în adresa părților decizia motivată a instanței de apel (f.d. 128).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 28 decembrie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de SA "Apă-Canal Chișinău", nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea pe Acțiuni ”Apă-Canal Chișinău”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh